

кинъ е лошъ чловѣкъ. За да го расположи на откровенностъ, светогорецътъ му испѣлъ на „7-й гласъ херувикото“ и *тропара* на Св. Богородаца”, но Хаджи Кискинъ едно твърдѣлъ: „*парата е и правда и свобода: имашъ пари, имашъ право, имашъ и свобода*“. Левски сондиралъ дрѣновската младежъ, но отъ разговоритѣ разбралъ, че тя исповѣдва *Кискинскитѣ* начала на хаджи Кискина. Дрѣново не приело „новата българска вѣра“. Апостолътъ Левски, съгласно Евангелската заповѣдь, отърсилъ дрѣновския прахъ отъ общата си и заминалъ за Велико-Търново.

На 15 априлъ, 1868 год., кжно вечеръ, въ мрачината, калугеръ „нѣкой си“ влѣзълъ въ Велико Търново. Левски се настанилъ въ кжщата на Иванъ Х. Димитровъ, търговецъ отъ първа рѣка. Търновскитѣ младежи, потомци на Асеновци, се засуетили около кантората на Хаджи Димитрова. Единъ по единъ, прѣзъ „заднитѣ врата“ на кжщата, младежитѣ посѣтили „новия светогорецъ“. За да избегне око̀то на търновската полиция, Левски се прѣселилъ въ близкия манастиръ „Прѣображение“. На чело на Ив. Хаджи Димитровъ, около 25 души младежи отишли, божемъ, на „теферицъ“ въ манастирътъ.

Отецъ Матей *Прѣображенски**) съ бѣклица въ рѣка ги посрѣщналъ. Два дни младежитѣ ели, пили, бунтовни

*) *Бѣлѣжка*. Отецъ Матей *Прѣображенски*, именуемъ *Миткалото*, въ младинитѣ си билъ Старо-планински хайдукъ. Прѣбродилъ е на длѣжъ и на ширъ Влашко, Богданско и Бесарабско, Велика Русия и малка Сърбия, Света Палестина и Света гора. Въ 1862 год. земалъ живо участие въ испѣжданieto на турския гарнизонъ изъ Бѣлградската крѣпостъ. Въ прѣстрѣлката получилъ нѣколко рани. Скиталъ се е съ *Раковски* по Балканитѣ и по бесарабскитѣ манастири. Уморенъ отъ *митканье* по чуждитѣ земи, завърналъ се въ милото си отечество; прѣвелъ отъ сръбски *житието* на по-главнитѣ светци, отпечаталъ го на „версия“